

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6075/2020
24.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужилаца-противтужених мал. АА и мал. ББ, обоје из ..., чији је законски заступник отац ВВ, из ..., чији је пуномоћник Зеребељи Хајналка, адвокат из ..., против тужене-противтужиље ГГ из ..., чији је пуномоћник Наташа Радина, адвокат из ..., ради измене одлуке о издржавању, одлучујући о ревизији тужилаца-противтужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 329/20 од 09.09.2020. године, у седници одржаној 24.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужилаца-противтужених, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 329/20 од 09.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју, Судска јединица у Новом Бечеју П2 1/20 од 01.06.2020. године, првим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се измени пресуда Основног суда у Зрењанину, Судска јединица у Новом Бечеју П2 99/10 (09) од 22.11.2010. године, преиначена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 197/11 од 28.03.2011. године, у делу висине дечијег издржавања, и да се обавезе тужена да мал. АА плаћа месечни износ од 7.000,00 динара уместо износа од 5.500,00 динара, а мал. ББ износ од 9.000,00 динара, уместо износа од 4.500,00 динара, почев од подношења тужбе па убудуће, до 10. у месецу за текући месец, са законском затезном каматом у случају доцње, до исплате. Другим ставом изреке, одбијен је противтужбени захтев којим је тражено да се измени пресуда Основног суда у Зрењанину, Судске јединице у Новом Бечеју П2 99/10 (09) од 22.11.2010. године, преиначена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 197/11 од 28.03.2011. године, у делу висине дечијег издржавања, да се обавезе тужена да на име издржавања мал. АА плаћа месечно износ од 3.500,00 динара, уместо износа од 5.500,00 динара и мал. ББ износ од 2.500,00 динара, уместо износа од 4.500,00 динара, почев од фебруара 2020. године, сваког 10. у месецу за текући месец, па док за то постоје законски услови. Трећим ставом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 329/20 од 09.09.2020. године, првим ставом изреке, жалбе странака су одбијене и првостепена пресуда потврђена.

Другим ставом изреке, одбијен је захтев странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци-противтужени су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужена-противтужиља је доставила одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. Закона о парничном поступку у вези члана 403. став 2. тачка 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Основног суда у Зрењанину, Судска јединица у Новом Бечеју П2 99/10 од 22.11.2010. године, преиначеном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 197/11 од 28.03.2011. године, чија се измена тражи, малолетни тужиоци су поверени оцу на самостално вршење родитељског права, а тужена је обавезана да на име издржавања мал. АА плаћа 5.000,00 динара почев од 06.10.2009. године до 21.11.2010. године, а од 22.11.2010. године износ од 5.500,00 динара и за мал. ББ износ од 4.000,00 динара месечно почев од 06.10.2009. године до 21.11.2010. године, а од 22.11.2010. године износ од 4.500,00 динара. У време доношења претходне одлуке, мал. АА и ББ су били ученици другог и првог разреда основне школе, а сада је мал. ББ ученица првог разреда средње школе, док мал. АА није наставио школовање после завршетка основне школе, није запослен и не остварује приходе. Појединачно утврђене месечне потребе мал. тужилаца за исхрану, хигијену, одећу, обућу, образовање повећане су у односу на претходну одлуку и ближе су наведене у првостепеној одлуци. Од доношења претходне судске одлуке протекло је девет година, на страни оца малолетних тужилаца нису се измениле прилике, бави се земљорадњом и сточарством, има регистровано пољопривредно газдинство које поседује, и по том основу остварује приходе који варирају и у просеку месечно износе 1.000 евра и нема обавезу издржавања других лица. Тужена, осим малолетних тужилаца, има и ћерку рођену 1998. године у ранијој ванбрачној заједници. У међувремену је закључила брак са другим мушкарцем са којим има две малолетне ћерке, рођене 2015. и 2018. године, не поседује имовину и живи у кући која је власништво њеног супруга. Супруг тужене је запослен, остварује месечну зараду у висини од 38.000,00 динара до 39.000,00 динара, није корисник дечијег додатка. У време доношења пресуде чија се измена тражи, тужена је била запослена у ДОО „ДД“ у ... и остваривала месечну зараду у висини од око 22.000,00 динара. Туженој је дана 30.06.2011. године престао радни однос, сада је незапослена и налази се на евиденцији незапослених лица. Тужена је доприносила издржавању малолетних тужилаца, сагласно претходној одлуци, до престанка радног односа, након чега је престала да доприноси издржавању и њен дуг по том основу износи око 1.500.000,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови су закључили да тужбени и противтужбени захтев за измену раније одлуке нису

основани, налазећи да се околности на основу којих је донета претходна одлука нису измениле у мери која би оправдала повећање, односно смањење висине доприноса тужене издржавању малолетних тужилаца прописане одредбом члана 164. Породичног закона.

Наиме, одредбом члана 164. Породичног закона прописано је да се висина издржавања може смањити или повећати ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука. Одредбом члана 154. став 1. истог закона прописано је да малолетно дете има право на издржавање од родитеља, док је одредбом члана 160. став 1. прописано да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања. Потребне потребе повериоца издржавања према ставу 2. и 3. овог члана зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода и других околности од значаја за одређивање издржавања, а могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицања зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица и других околности од значаја за одређивање издржавања.

По оцени ревизијског суда, приликом одлучивања о захтеву странака за измену раније одлуке, добијаном одлуком правилно су оцењене све релевантне околности, и то најпре потребе малолетних тужилаца према њиховом узрасту, усаглашене захтевима и условима средине у којој живе у време доношења нижестепених одлука, које су се повећале у односу на ранију одлуку, као и материјалне и породичне прилике оба родитеља, и у склопу наведеног њихове могућности да доприносе издржавању мал.тужилаца. Наиме, нижестепени судови су ценили могућности тужене, као дужника издржавања утврђене у складу са чланом 160. став 3. Породичног закона, имајући у виду да су се на страни тужене, промениле околности, да је незапослена, да има обавезу издржавања још две малолетне ћерке, налазећи да наведено тужену, у ситуацији када је здрава и радно способна, не ослобађа обавезе да се радно ангажује у циљу испуњења своје обавезе у издржавању мал.тужилаца у износима досуђеним ранијом одлуком, све ценећи животни стандард тужене, и оца мал.тужилаца, коме су деца поверена.

Код свега наведеног, без утицаја су ревизијски наводи којима се указује да другостепени суд приликом одлучивања није узео у обзир износ месечне накнаде за лица на породичном смештају прописане од стране надлежног министарства, с обзиром да износ минималне суме представља само оријентир, а не и лимит за висину новчаних средстава потребних за издржавање.

Осталим ревизијским наводима мал.тужилаца се указује на утврђено чињенично стање и исти не могу бити дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП, ни са изузетком да се у смислу члана 403. став 2. овог закона ради о ревизији изјављеној у породичном спору за издржавање. Чињенични наводи мал. тужилаца не доводе у сумњу правилност примењеног материјалног права садржаног у одредбама Породичног закона.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Председник већа – судија

Слађана Накић Момировић,с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**